

Debbie Macomber

Árnyas lejtő 6.

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljesen mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Debbie Macomber, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2022*

A mű eredeti címe: *6 Rainier Drive* (Harlequin MIRA Books)

• *Magyarra fordította:* Kövesdi Miklós Gábor

Második, átdolgozott kiadás.

Első megjelenés: 2008

• *Borító:* Barczag Andrea

• *Kép:* Shutterstock

ISBN 978-963-540-501-5

HU ISSN 1789-2732

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2022

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.vintonkiado.hu

Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

• *Szedés:* Vinton Kiadó Kft.

• *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.

• *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.

• *Megrendelés száma:* 201809

• *Nyomtatás időpontja:* 2022/20.

• *Felelős vezető:* Szlancsik János ügyvezető igazgató

DEBBIE
MACOMBER
ÁRNYAS LEJTŐ 6.

»»» Cédrusliget »»»

*A Washington állambeli Cédrusliget
néhány lakója*

Olivia Lockhart Griffin: családjogi bíró. Justin és James édesanyja. Férje Jack Griffin. Exférje Stan Lockhart. Lakhelye a Világítótorony út 16.

Jack Griffin: újságíró és szerkesztő a *Liget Krónikánál*. Gyógyult alkoholista. Felesége Olivia. Fia, Eric Nevada államban él Shelly nevű feleségével és ikerfiaival.

Charlotte Jefferson: Olivia édesanyja. Jelenlegi férje a korábban megözvegyült Ben Rhodes.

Justine (Lockhart) Gunderson: Olivia lánya. Férje Seth Gunderson. Gyermeke Leif. Gundersonék a Rainier Drive 6-ban laknak.

Seth Gunderson: Justine férje. Feleségével a *Toronyőr* vendéglő tulajdonosai.

James Lockhart: Olivia fia, Justine öccse. A haditengerészetnél szolgál. San Diego-ban él nejével Selinával és lányával Isabellával.

Stanley Lockhart: Olivia volt férje, James és Justine édesapja. Jelenleg Seattle-ben él és második feleségétől is elvált.

Will Jefferson: Olivia fivére, Charlotte fia. Nős, Atlantában él.

Grace Sherman: Olivia legjobb barátnője, könyvtáros. Dan Sherman özvegye. Gyermekei Maryellen Bowman és Kelly Jordan. „Se veled, se nélküled” kapcsolat fűzi Cliff Hardinghoz. A Futórozsa utca 204-ben lakik.

Cliff Harding: nyugalmazott mérnök, jelenleg lótenyésztéssel foglalkozik. Cédrusliget közelében él. Elvált, lánya Lisa Marylandben lakik.

Cal Washburn: lóidomár, Cliff Harding alkalmazottja.

Maryellen Bowman: Grace és Dan Sherman legidősebb lánya. Férje Jon Bowman, lánya Katie.

Zachary Cox: könyvelő, újra elvette volt feleségét, Rosie-t. Gyermekei a tizenhét éves Allison és a tizenegyes éves Eddie. A Pelikán köz 311-ben laknak.

Anson Butler: Allison Cox barátja.

Cecilia Randall: katonafeleség, Cédrusliget szomszédságában lakik. Könyvelő, Zach Cox alkalmazottja. Férje Ian Randall, aki a haditengerészetnél szolgál. Korábban elvesztették kisbabájukat, Allisont. Most újra várandós.

Rachel Pendergast: a Körömmánia szépségszalokban dolgozik. Jó barátságban van Bruce Peytonnal és Jolene nevű lányával. Romantikus érzelmeket táplál egy Nate Olsen nevű tengerész iránt.

Bob és Peggy Beldon: nyugdíjas házaspár. Az Áfonya utca 44 alatti *Mormota Motel* tulajdonosai. Két felnőtt gyermekük van.

Roy McAfee: magánnyomozó, nyugalmazott rendőr. Két felnőtt gyermeke van, Mack és Lynette. Felesége Corrie.

Corrie McAfee: Roy felesége és irodavezetője. A Kikötő utca 50-ben laknak.

Lynette McAfee: Roy és Corrie lánya. Cédrusligetre költözik, hogy az új klinikán orvos-asszisztensként dolgozzon.

Gloria Ashton: rendőrnő a bremertoni egységnél. Lynnette barátnője és szomszédja.

Troy Davis: Cédrusliget seriffje.

Flemming tiszteletes: a helyi metodista lelkész.

Ben Rhodes: nyugállományú tengerésztiszt. Tagja a nyugdíjasklubnak. Charlotte Jeffersonnak udvarol.

1. fejezet

Justine Gunderson hirtelen riadt fel mély álmából. Az a homályos és bizonytalan érzés töltötte el, hogy baj van. Aztán hirtelen minden eszébe jutott, és ez mély szomorúsággal töltötte el. A hátán fekve bámulta a sötét mennyezetet, miközben ismét ráébredt a valóságra. A *Toronyőr étterem*, amelyre ő és Seth az egész életét áldozta, nem volt többé. *Megsemmisült!* Porrá égett abban az egy héttel korábban tomboló tűzvészben, amely Cédrusliget több kilométeres körzetében mindenfelé megvilágította az eget. Abban a tűzvészben, amelyet valami ismeretlen gyújtogató okozott.

Justine-nak oda sem kellett néznie, hogy tudja, a férje nincs az ágyban. Csupán egy hét telt el a katasztrófa óta, de szinte hónapoknak, éveknek, örökkévalóságnak tűnt. A nő úgy vélte, Seth nem nagyon aludt három óránál többet egyfolytában a megdöbbentő telefonhívás óta.

Felhajtotta a takarót, és lassan kikászálódott az ágyból. A rádiós ébresztőóra kijelzője szerint alig múlt négy óra. Holdfény szűrődött be a függönyök közti réseken,

mintát rajzolt a hálószoza falára. Justine belebújt a köntösébe, és férje keresésére indult.

Ahogy várta, a nappaliban talált rá, ahol a férfi felalá járkált, a kandallótól az ablakig, majd vissza. Akkor sem állt meg, amikor meglátta a feleségét, és félrenézett, mintha nem bírna a szemébe nézni. Justine érezte, hogy a férfi nem vágyik a közelségére. Szinte rá sem ismert a férfit, akivé a férje vált a tűzvész óta.

– Nem tudsz aludni? – kérdezte az asszony suttogva, nehogy felébressze a négyéves kisfiukat.

Leif rossz alvó volt, és bár kicsi volt ahhoz, hogy megértse, mi is történt, nagyon is jól érezte, hogy a szülei rendkívül zaklatottak.

– Rá akarok jönni, ki tette ezt, és miért.

Seth ökölbe szorított kézzel Justine felé fordult, mintha az megmondhatná a választ.

Justine füle mögé tűrte hosszú, egyenes haját, és leült a hintaszékbe.

– Én is – felelte a férfinak.

Még sosem látta őt ilyen nyugtalannak. Szemképrázatóan szőke, norvég származású férje jól megtermett, csaknem két méter magas volt, ehhez illő széles vállal. Hosszú ideig a kereskedelmi halászatban dolgozott, és ezt a foglalkozást csak a házasságkötésük után adta fel. Akkor döntöttek úgy, hogy éttermet nyitnak. A *Toronyőr* Seth álma volt, és a férfi szüleinek anyagi támogatásával mindenét ebbe a vállalkozásba fektette – az összes tudását, szorgalmát és az összes pénzüket. Justine pedig minden lépésnél mellette volt.

Eleinte, még Leif csecsemőkorában, Justine vezette a könyvelést, és ő kezelte a bérlistát is. Amikor a fiúcska már elég nagy lett ahhoz, hogy óvodába vigyék, a fiatal nő is tevékenyebb szerepet vállalhatott. Ő lett az étterem háziasszonya, és besegített mindenütt, ahol éppen kellett.

– De vajon ki vetemedne ilyesmire? – kérdezte Seth ismét. Az asszony épp olyan értetlenül állt a kérdés előtt, mint a férje. Fel nem foghatta, miért akarná bárki is bántani őket. Tudomása szerint nem voltak ellenségeik, nem akadt komolyabb üzleti versenytársuk sem. Bár valószínűtlennek tűnt, hogy az ismeretlen garázdának csak véletlenül kiválasztott áldozatai lettek, mégsem zárhatták ki ezt az eshetőséget. Mindenesetre ez idáig nem sok előrelépés történt a gyújtogató kinyomozásában.

– Seth – suttogta Justine gyöngéden, és felé nyújtotta a karját –, ez így nem mehet tovább...

A férfi nem válaszolt. Felesége rájött, hogy még csak nem is hallotta. Szerette volna megnyugtatni a szerelmét, elhessegetni a gondjait. Tartott attól, hogy ebben a tűzvészben többet is vesztek, mint az éttermet. Elvesztették Seth lelki békéjét, az életcélját, és bizonyos mértékig az emberekbe vetett ártatlan bizalmát is, s mindezzel együtt elpárolgott a saját jóságába és képességeibe vetett hite is.

Justine-t még 1986-ban, egy verőfényes, nyári napon érte ekkora megrázkódtatás, amikor az ikerbátyja, Jordan vízbe fulladt. A lány a karjaiban tartotta a fiú élettelen testét, amíg a mentők megérkeztek. Képtelen volt feldolgozni, hogy az ikertestvére meghalt. Kitörte a nyakát, amikor könnyelműen vízbe ugrott egy úszóstégről.

Attól a naptól kezdve az egész élete megváltozott. A szülei nem sokkal később elváltak, az apja pedig gyorsan újra nősült. A látszat ellenére Justine alkalmazkodott a felborult életkörülményeihez. Érettségizett, elvégezte az egyetemet, és állást kapott a First National Banknál, ahol ágazatvezetői beosztásig emelkedett. Bár soha nem akart férjhez menni, Warren Sagettel járt, egy helyi építésszel, aki annyi idős volt, mint Justine anyja. Azután a tízéves érettségi találkozáson összejött Seth Gundersonnal.

Seth Justine ikertestvérenek legjobb barátja volt. A lány mindig is úgy érezte, hogy ha aznap Seth is Jordannel van, a bátyja még mindig élne, és az ő élete is másképp alakul, bár azt már ő sem tudta igazán, hogyan. Ha őszinte volt magához, belátta, milyen nevetséges gondolat ez. És mégis hitt benne.

A gimnáziumi évek alatt Jordan alig beszélt Sethtel. Egészen addig még csak nem is találkoztak, amíg csaknem hat évvel ezelőtt el nem mentek arra a megbeszélésre, amelyre az érettségi találkozó szervezése kapcsán került sor. Seth mintegy mellékesen megemlítette, hogy gimnazistaként fülig szerelmes volt Justine-ba. A férfi tekintete azt sugallta, hogy már a gimnáziumban is gyönyörűnek találta a lányt, azóta pedig még annál is elragadóbbnak látja.

Kezdetben nehezen alakult a kapcsolatuk. Warren Saget nem akarta elveszíteni Justine-t, és minden erővel próbálta meggyőzni, hogy menjen hozzá feleségül. Saget ösztönösen is érezte, hogy Seth nagy fenyegetést jelent számára. A jómódú Warren meg is vásárolta Justine-nak a legnagyobb gyémántot, amelyet a lány valaha látott. Fényűző életet és társadalmi rangot ígért neki, ha a felesége lesz.

Seth viszont nem ajánlhatott mást Justine-nak, mint egy öreg lakóhajót és a szerelmét. Addigra már a lány is majd esztét vesztette Seth miatt. Ám még mindig küzdött ellene, nem akart a szívére hallgatni. Aztán egy nap nem tudott többé ellenállni...

– Reggel felhívom a tűzoltóparancsnokot – mormogta Seth, megzavarva a nő gondolatait. – Válaszokat akarok.

– Seth – próbálta újra Justine. – Szívem, miért...

– Ne szívemezz nekem! – csattant fel Seth.

Az asszony összerezzen a férfi hangjában tomboló dühtől.

– Már egy egész hét telt el. Biztos tudnak is már valamit, csak nekünk nem mondják meg. Van itt valami, amit nem akarnak, hogy tudjak, de én akkor is ki fogom deríteni. Ha kell, Roy McAfee-t is bevonom az ügybe!

Ekkor egyenesen a feleségére nézett. Talán először azóta, hogy belépett a szobába.

– Seth, én szeretem Royt, bízom is benne – felelte Justine a város egyetlen magánnyomozójára utalva –, de a tűzoltóság már javában nyomoz. Ugyanígy a biztosító-társaság is. Hadd végezzék csak a munkájukat! – biztatta halkan. – Bízd ezt a munkát a rendőrfőnökre!

Seth a hajába túrva, lassan fújta ki a levegőt.

– Ne haragudj, nem rajtad akarom kitölteni a dühömet.

– Tudom. – Justine felállt, a férfihoz sétált, és szorosan átölelve igyekezett megszabadítani a gyötrelemtől. – Gyere vissza az ágyba, és próbálj kicsit aludni!

A férfi megrázta a fejét.

– Nem tudok. Valahányszor behunyom a szemem, a lángoló *Toronyórt* látom.

Seth néhány perccel a tűzoltókocsik után érkezett, és tehetetlenül ácsorgott, miközben a lángokban álló étterem szinte pillanatok alatt megsemmisült.

– Nem tudom elhinni, hogy Anson Butler volt – gondolkozott Justine hangosan.

Kedvelte a fiút, meg is bízott benne, ami viszont a barátai és szomszédai szerint már hiba volt.

– Nem *akarod* elhinni, hogy ő volt – felelte a férje, és ismét harag torzította el a vonásait.

Igaza volt. Seth hónapokkal korábban vette fel Anson. A tizenéves srácnak ki kellett fizetnie a bírósági költségeket, miután tüzet gyújtott a városi parkban. Nem tudott magyarázatot adni rá, miért gyújtotta fel azt a szerszám-tárolót. Justine voltaképp csak azt a néhány részletet ismerte, amit Seth árult el neki, amikor felfogta a fiút.

Javára szólt, hogy Anson feladta magát a hatóságoknak, és teljes felelősséget vállalt a tettéért. Ez valahogy jó benyomást tett Sethre. A barátjuk, Zachary Cox, aki egyben a könyvelőjük is volt, Ansonnak afféle pártfogója lett. Az ő ajánlására volt hajlandó Seth munkát adni a fiúnak.

Eleinte a tizenéves igyekezett hasznos lenni. Már munkaidő előtt megjelent, gyakran túlórázott is, és mindent elkövetett, hogy a főnöke elégedett legyen vele. Aztán néhány hét leforgása alatt minden összeomlott. Tony, a másik mosogatófiú nem kedvelte Anson-t. Gyakran összeszólalkoztak, Justine tudomása szerint néha össze is verekedtek. Ellenségeskedésük eredményeképp feszültté vált a légkör a konyhán. Seth megbeszélte a dolgot Justine-nal, aki azt javasolta, válassza szét a fiúkat. Seth úgy döntött, konyhai előkészítőt csinál Ansonból. Tonymak nem tetszett, hogy Anson-t előléptetik, miközben ő régebben dolgozik az étteremben, és mégis mosogató marad.

Azután pénz tűnt el az irodából, és bár mások is hozzáférhettek a pénzesdobozhoz, néhányan Tonyt és Anson-t is látták belépni a helyiségbe. Amikor erről kérdezte Anson-t, ő azt állította, Sethet kereste, mert az egyik beosztással gondok voltak. Tony erősködött, hogy ő pedig a beosztásáról akart a főnökkel beszélni. Mindketten gyanúsak voltak, így Sethnek nem maradt más választása, mint hogy elküldje mindkettőt. Aztán a pénz nem is került elő. Seth önmagát okolta, mert nyitva felejtette a pánccélszekrényt, amelyben a pénzesdobozt tartotta, amíg rövid időre kiment az irodából.

Egy héttel később pedig porrá égett a *Toronyőr*.

– Semmi nem utal arra, hogy Anson lett volna – emlékeztette Justine a férjét.

– Majd szerzünk rá bizonyítékot. Bárki legyen is a tettes. – mondta Seth eltökélten, miközben az egész teste megfeszült.

– Próbálj most aludni! – kérlelte megint az asszony, és a férje vonakodása ellenére visszavezette őt a hálószobába.

Visszabújtak a takaró alá, és Justine szorosan a férjéhez bújt. Seth nyitott szemmel feküdt a hátán. Az asszony átkulcsolta a lábával, karját keresztbe fektette a férfi erős mellkasán. Seth úgy fogta a combját, mintha Justine lenne az egyetlen szilárd dolog a világban, mely lassan összedől. A nő megcsókolta a férje nyakát, és a fülébe sugdosott. Azt remélte, ha szeretkeznenek, Seth ellazulna, és képes lenne pihenni. De az megrázta a fejét, elutasította Justine óvatos felajánlkozását. Az asszony próbálta nem magára venni. Nemsokára túl leszünk a nehezen, gondolta. Hamarosan minden visszatér a megszokott kerékvágásba. Hinnie kell ebben! A remény nélkül magával ragadná a kétségbeesés, amit mindenáron el akar kerülni. Küzdeni kell, hogy fenntartsa a bizakodást a férje és a házasságuk kedvéért.

Amikor Justine felébredt, már reggel volt. Leif mászott az ágyába, és reggelit követelt.

– Hol van apu? – kérdezte a nő felülve, és fáradtan megdörzsölte az arcát.

Leif az ágyba vonszolta Teddy maciját is. Kék szeme lelkesen csillogott.

– A dolgozószobában.

Ez nem jelentett jót.

– Ideje készülni az oviba – közölte Justine az órára pillantva.

Már negyed nyolc! Leifnek minden reggel oviba kellett mennie. Bár a szülők időbeosztása felborult, igyekeztek, hogy mindez lehetőleg ne érintse Leif életét.

– Apu megint mérges – suttogetta a kissrác.

Justine felsóhajtott. Ez szinte már mindennapos volt, és ő aggódott, milyen hatással lesz ez a sok feszültség a

fiúcskára, aki fel nem foghatta, miért kiabál mostanában apu és anyu.

– Talán rád szólt? – kérdezte Justine, aztán morgott, mint valami medve, és kezével nagy, karmos mancsot formált.

Penny vidáman vakkantott, miközben Justine a fia után mászott, hogy elterelje a gondolatait az apjáról.

Leif visítva kászálódott le az ágyról. Justine követte, és sarokba szorította a kisfiút. Leif szeme vidáman csillogott, miközben az anyja kikészítette a ruháit. A gyerek ragaszkodott hozzá, hogy egyedül öltözzön, Justine pedig ráhagyta.

Miután szokás szerint elkészönt a férjétől, elvitte a gyereket az óvodába. Amikor visszaért, Seth kijött az üdvözlésére. Borús volt az áprilisi égbolt, bármikor eleredhetett az eső. Ez az időjárás tökéletes másolata a hangulatuknak, gondolta Justine. Nem is lenne illő valami verőfényes napsütés, amikor mindketten olyan ijedtek és dühösek.

– Beszéltem a tűzoltóparancsnokkal – közölte Seth, amikor az asszony kiszállt az autóból.

– Na és, van valami hír?

Seth elkomorult.

– Semmit sem akart mondani. A biztosítási kárbecslő is csak húzza az időt.

– Seth, ezekhez a dolgokhoz türelem kell.

Justine éppúgy válaszokra vágyott, mint a férje, de nem szerette volna, ha a tűzoltóparancsnok csak úgy sebtében végzi a nyomozást.

– Ne kezd már ezt! – csattant fel Seth. – Minden nappal csak kicsúszik alólunk a talaj. Most miből fogunk élni az étterem nélkül?

– De hát a biztosítás...

– Tudom, tudom, a biztosítás pénz! – vágott a szavába a férfi. – De még legalább egy hónapig nem kapunk semmit. Ráadásul az nem tartja vissza az alkalmazottainkat attól, hogy más állás után nézzenek, és nem fizeti vissza a szüleim befektetését sem. Ők bíztak bennem.

A férfi szülei valóban jelentős összeggel egészítették ki az induló tőkét. Seth és Justine havonta törlesztett nekik, és tudták, hogy Mr. és Mrs. Gunderson nagyon is számít erre a bevételre.

Justine nem tudott más megoldást javasolni. Láttá, hogy nemcsak a tűz anyagi vonzatai aggasztják a férfit, de ezekre a felfoghatatlan szorongásokra az asszonynak nem voltak kész válaszai.

– Akkor hát mit vársz tőlem, most mit tegyek? – kérdezte. – Mondd meg, és én megteszem.

– Azt szeretném – mormolta Seth –, hogy ne tégy úgy, mintha ez az egész csak valami átmeneti kellemetlenség lenne. A *Toronyőr*nek vége. Mindent elvesztettünk, és úgy teszel, mintha nem is lenne olyan nagy dolog.

Justine szívét keserűséggel töltötték el a férje igazságtalan szavai. Seth úgy beszél róla, mint valami ostoba tyúkról, akinek fogalma sincs a helyzet komolyságáról.

– Képtelen vagy felfogni – kérdezte Seth –, hogy az elmúlt öt évünk vált hamuvá?! Öt éven át napi tizenhat órát robotoltunk, és mi lett a vége?!

– De ettől még nem veszítettünk el mindent! – vágott vissza Justine, hátha sikerül némi higgadtságot vinnie a férje panaszáradatába.

Nem akart vitába szállni, csak szerette volna, hogy belássa, bármilyen szörnyű idők várnak is rájuk, azért ők még mindig ott vannak egymásnak. Van gyermekük és házuk. Közösén megtalálhatnák az erőt az újrakezdésre, ha Seth hajlandó lenne túllépni ezen a tehetetlen és ön-emésztő dühön.

– Hát már megint kezdted?! – rázta meg a fejét Seth alig palástolt indulattal.

– Talán azt akarod, hogy én is olyan dühös legyek, mint amilyen te vagy? – kérdezte a felesége.

– Igen! – kiabált Seth. – Mérgesnek kellene lenned. Neked is válaszokat kellene keresned, mint ahogy én teszem. Neked is...

– Én mindenekelőtt – kiabált vissza Justine, mert már nála is elpattant a húr – szeretném végre visszakapni a férjemet. Engem is ugyanúgy megvisel mindaz, ami történt. Elvesztettük az üzletünket, ami szörnyűség, tragédia, de azért még nem a világ vége.

A férje hitetlenkedve nézett rá.

– Hogy mondhatod ezt?

– Lehet, hogy el akarod veszíteni a feleségedet és a gyerekedet is?! – sikította az asszony, és még mielőtt meggondolhatta volna, visszaszállt a kocsiba, és bevágta az ajtót.

Seth nem próbálta megállítani, és Justine cseppet sem bánta. Ő sem vágyott most a párja társaságára.

Meg sem várva, mit szól Seth, Justine kitolatott a kocsibejáróról.

Minden különösebb cél nélkül indult el a városba, és Leif óvodájától néhány háztömbnyire megállt. A fia még két óráig az oviban lesz, addig pedig nem volt semmi sürgős elintéznivalója, nem volt kivel találkoznia, így hát le-sétált a tengerpartra.

Leült egy fapadra a Piknik parkban, bámulta a kis öböl, és próbált valami értelmet találni abban a csapásban, amely most már a házasságát is kikezdte. Közben az ég még borúsabb lett, a tenger ágaskodó hullámai a partközeli sziklákat csapkodták. Justine gondolkozni akart. Azt hajtogatta magában, hogy minden rendben lesz, mire hazaér. Seth majd megbánja, amiket mondott, ő pedig...

– Justine, te vagy az?

A nő felpillantott, és Warren Sagetet látta közeledni. Erőtlenül rámosolygott. Nem örült a társaságának, mert most senkit sem akart látni. A legkevésbé Warrent, aki rendre érezte vele, hogy még mindig nem közömbös iránta. Amikor Justine visszautasította a házassági ajánlatát, a férfi nem fogadta túl jól, így az asszony, ha csak tehetette, elkerülte.

Warren kéretlenül is letelepedett mellé.

– Szomorúan olvastam arról a tűzvészről.

A *Liget Krónika* címlapon hozta a gyűjtogatás történetét, és egész héten mindenki erről beszélt a városban.

– Nagyon megrázott – motyogta Justine, aki hirtelen hűvös hangra váltott.

– Gondolom, újjáépítitek?

Justine bólintott. Az a gondolat fel sem vetődött benne, hogy Seth esetleg nem is akarja újjáépíteni. Néhány hónap, és túl lesznek mindezen, ismételte magában. Minden rendbe jön. Nincs más lehetőség.

Beleborzongott, amikor eszébe jutott, hogy pontosan ugyanezt gondolta akkor is, amikor Jordant eltemették. Azt hitte, túl vannak rajta. A rokonok hazamennek, kezdődik az iskola, és minden megy tovább, mint azelőtt. De tévedett. Milyen gyermeketegen hiszékeny volt az a tizenhárom éves kislány! Bízott benne, hogy a szülei fenntartják majd az élete megszokott menetét. De nem tették, mert már nem tudták. A saját fájdalmuk miatt nem bírtak megbirkózni a lányukéval sem. Mindez pedig tönkretette a házasságukat, szétszakította az egész családot. Nemhogy nem ért véget, hanem még csak akkor kezdődött az igazi bánat.

– Warren! – kiáltotta az asszony, ahogy hirtelen feltört benne a pánik.

A férfi kezéért nyúlt, erősen megszorította. Verejtékezni kezdett, elakadt a lélegzete. Levegőért kapkodott. Forogni kezdett a világ.

– Mi a baj? – kérdezte Warren, és a hangja nagyon messziről szólt. – Talán rosszul vagy?

– Nem... nem is tudom – mondta a nő elhaló hangon. Hirtelen sürgető vágyat érzett arra, hogy megkeresse az anyját.

– Mit csináljak? – kérdezte Warren, és oltalmazóan átölelte Justine vállát. – Vigyelek kórházba? Hívjak mentőt?

Az asszony megrázta a fejét. Kicsinek, elveszettnek érezte magát, mint valami kisgyerek.

– Én az... az anyámat akarom.

Warren nem télenkedett. Felpattant.

– Idehozom.

– Ne!

Justine próbált nem sírni. Ő felnőtt ember. Képesnek kell lennie megbirkózni az életében adódó gondokkal. Warrenre nézett, és nagy önuralommal sikerült is elérnie, hogy nagyokat lélegezzen. Szántsándékkal lelassította a szíve dobogását.

– Szerintem pánikrohamod volt – vélte Warren, és félresimította a nő homlokából az izzadt hajszálakat. – Szegény Justine! De hol van Seth?

– O... otthon – ennél többet nem tudott és nem is akart mondani neki.

– Felhívjam?

– Ne! Már... már jól vagyok – mondta az asszony reszketve.

Warren átkarolta és a vállához szorította.

– Ne aggódj semmiért! – suttogta megnyugtatóan. – Majd én vigyázok rád.

2. fejezet

Allison Cox a munkafüzeteit magához öelve sietett történelemóráról franciaórára. Becsusszant a padjába, és nem vett tudomást a sugdolózásról, ami elhallgatott, mihelyt belépett a terembe.

Nem volt szüksége arra, hogy elárulják neki, miről is folyt a társalgás, mert nagyon is jól tudta: mindenki Ansonról pletykál. A barátai úgy vélték, ő gyűjtotta fel a *Toronyórt*. Pedig nem! Allison nem volt hajlandó elhinni, hogy Ansonnak bármi köze lenne a tűzvészhez. Gundersonékkal szemben sem tenne ilyen aljasságot. Nemcsak azért, mert a munkaadói jók voltak hozni, hanem azért sem, mert a fiú nem olyan jellem. Sosem volt kegyetlen vagy bosszúálló. Allisont nem érdekelte, mit mondanak a többiek, ő nem vesztette el az Ansonba és a szerelmükbe vetett hitét.

A válla fölött hátranézett Kacira és Emilyre. Az állítólagos barátai szerint a homokba dugja a fejét. Mindegy, higgyenek, amit akarnak, őt nem érdekelte. Ha akarják, elítélhetik Ansont, de ő azért nem fogja.

Megszólalt a csengő, Allison pedig visszafordult, nem törődött már ezzel a pletykaáradattal. Igen, Anson rögtön

a tűz után eltűnt. Igen, felgyújtotta a szerszámos fészert a parkban. De a lány akkor sem tudta elfogadni, hogy bármi köze lenne a *Toronyőrrel* történetekhez.

Azzal győzködte magát, hogy Anson hamarosan visszatér Cédrusligetre. Teljes szívéből hitte, hogy legkésőbb az ő érettségijéig visszajön. Ebbe a reménybe kapaszkodott. Arra a napra, június negyedikére összpontosított, és nem volt hajlandó kételkedni a fiúban.

Valahogy elvánszorgott a délután, mint minden nap, amióta Allison a gyújtogatás estéjén látta Ansont. Az utolsó óra után a lány futva hagyta el az iskolát. Sietett az apja cégéhez, ahol félállásban dolgozott. Az iroda felé sétálva felidézte mindazt, amit ő tudott a történetekről. Gyakran tett így, miközben számba vett minden apró részletet, ami csak az eszébe jutott. Persze megértette, hogy akik nem ismerik, miért is gyanúsítják Ansont a gyújtogatással. Igaz, hogy ősszel hibát követett el azzal a sufnival, de vállalta a tetteinek következményeit, megkapta a büntetést érte, és továbblépett.

Már egy hete nem látta a fiút. Ez volt élete leghosszabb hete. Eszébe jutott, amikor aznap éjjel Anson elment hozzá. Allison már aludt, a fiú pedig kopogott a szobája ablakán, felébresztette. Nem először tűnt fel így éjnek évadján, de ezúttal kint maradt. Azt mondta, búcsúzni jött.

Allison ellenkezett vele, de a fiú hajthatatlan maradt. Túl sok kérdés maradt megválaszolatlanul, többek között az eltűnt pénzé is. Anson megesküdött, hogy nem tud róla semmit, és Allison hitt neki. Gunderson alaptalanul vádolja olyan bűn elkövetésével az alkalmazottját, amelyet az nem követett el.

Ráadásul, ami még nagyobb baj, Ansonnak a bírósági ítélet értelmében iskolába is kellett járnia, amellet ki kellett fizetnie az okozott kárt.